

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **KOPPREA-znalecký ústav, spol. s.r.o.**, IČO 45808830
sídlem U svobodárny 1110/12, Praha 9
zastoupen advokátkou Mgr. Klárou Tvrdou
sídlem Palackého 715/15, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2018 č.j. MSP-12/2018-ORA-ROZ/4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 16. 8. 2018 č.j. MSP-12/2018-ORA-ROZ/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl rozklad podaný žalobcem a potvrdil rozhodnutí ministerstva spravedlnosti ze dne 5. 3. 2018, č. j. MSP-11/2017-OJD-SZN/19 (dále jen „rozhodnutí I.stupně“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za to, že se dopustil správního deliktu podle § 25b odst. 1 písm. a) zákona č. 36/1967 Sb. o znalcích a

tlumočnických, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnických“) tím, že jako znalecký ústav zapsaný v I. oddílu seznamu znaleckých ústavů pro obor ekonomika, s rozsahem znaleckého oprávnění pro znalecké posudky vyžadované především státními orgány a orgány samosprávy v oboru ekonomika s rozsahem znaleckého oprávnění pro ceny a odhady nemovitostí, movitých věcí a podniků, pro obor projektování, s rozsahem znaleckého oprávnění pro znalecké posudky vyžadované především státními orgány a orgány samosprávy v oboru projektování pro projektování staveb, a pro obor stavebnictví, s rozsahem znaleckého oprávnění pro znalecké posudky vyžadované především státními orgány a orgány samosprávy v oboru stavebnictví pro stavby obytné, zemědělské, vodní; průmyslové, vypracoval znalecký posudek č. ZU-093/2015 ze dne 31. 3. 2015 ve věci „Stanovení ceny nájmu v místě a čase obvyklé, pozemků užívaných převážně jako sjezdové tratě a lanové dráhy v k. ú. Harrachov, lokalita Čertova hora, město Harrachov, okres Semily, kraj Liberecký“ (dále jen „znalecký posudek“) jehož objednatelem byl Sportovní areál Harrachov a. s., IČ: 47468149, se sídlem 512 46 Harrachov č. p. 225, P. O. BOX 42, kdy podaný znalecký posudek je stižen zásadními vadami, které jsou uvedeny ve výroku rozhodnutí I.stupně.

2. Dle žalobce postupoval žalovaný v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, když neuplatňoval svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena, a překračoval rozsah, v jakém mu byla svěřena. Prvotně žalobce namítal nezákonnost rozsahu přezkumu znaleckého posudku ze strany žalovaného. Základní zásadou činnosti správních orgánů je zásada, dle které správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Uvedená zásada je projevem zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí zakotvené na ústavní úrovni (čl. 2 odst. 3 Ústavy). Zásada legality je nejdůležitější zásadou, která prostupuje celou veřejnou správou vůbec a touto zásadou je vázána veškerá činnost veřejné správy.
3. Znaleckou činnost upravuje zákon o znalcích a tlumočnických, který v ust. § 25c odst. 1 stanoví, že přestupky podle zákona o znalcích a tlumočnických projednává žalovaný. Bližší podmínky dohledu žalovaného nad činností znalců, tlumočnicků a znaleckých ústavů stávající zákon nestanoví. Žalovaný byl oprávněn vydat jako prováděcí předpis k zákonu vyhlášku, což i prostřednictvím vyhlášky č. 37/1967 Sb. učinil. Vyhláška se však dotýká pouze formálních požadavků na znalce a znalecké posudky, nikoliv obsahové stránky znaleckých posudků. Uvedené nesplňuje nová instrukce žalované č.j. MSP-26/2017-OJD-ORG/32 ze dne 23.11.2017 (účinná od 1.1.2018), o správním řízení ve věcech znalců a tlumočnicků a o některých dalších otázkách (dále jen „instrukce“), která nahradila původní stanovisko žalovaného ze dne 28.8.2012 č.j. 230/2012-OSD-ZN/4 (dále jen „stanovisko“) a která se, v rozporu se zásadou legality, zabývá i obsahovou stránkou věci.
4. Instrukce v ust. § 22 odst. 1 stanoví, že pojmem „řádný výkon znalecké nebo tlumočnické činnosti“ se rozumí nejen dodržení stanovených formálních a obsahových náležitostí úkonu (§ 13 a 14 prováděcí vyhlášky), ale též provedení úkonu s náležitou odbornou péčí (lege artis). Uvedené ustanovení dále stanoví, že správní orgán je oprávněn ověřit, zda je závěr posudku přezkoumatelný a postup znalce opakovatelný, zda neodporuje zásadám formální logiky, zda měl znalec k dispozici všechny relevantní podklady a náležitě je v posudku označil a zda s přihlédnutím ke vstupním informacím použil určitou metodu, postup či údaj důvodně; správní orgán má přitom brát v úvahu i způsob jakým znalec vysvětlil posudek orgánu veřejné moci v rámci výsledku, případně též závěr revizního znaleckého posudku. Za daným účelem si správní orgán zpravidla vyžádá součinnost sboru pro znalecké otázky. Dle instrukce žalovaný postupoval jak v rámci prvostupňového řízení, tak v rámci řízení o rozkladu. Uvedený postup žalovaného je dle žalobce v rozporu se zásadou legality a se základní zásadou činnosti správních orgánů (viz ust. § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád).

5. Žalobce zdůraznil, že instrukce je pouze vnitřním předpisem žalovaného, nejedná se o právní předpis a není tak všeobecně právně závazná. Instrukce jde v rozporu se zásadou legality nad rámec zákona o znalcích a tlumočnících. Instrukce by měla sloužit pouze ke konkretizaci práv a povinností vyplývajících ze zákonů a právních předpisů, v žádném případě by neměla nová práva a povinnosti vytvářet, což instrukce činí. Žalovaný vydal instrukci v této podobě jako jakousi předzvěst nového zákona, který by měl nahradit stávající zákon o znalcích a tlumočnících, dle kterého by se správní orgány měly vyjadřovat i k věcné správnosti znaleckých posudků. Nový zákon však dosud v účinnosti není a vydaná instrukce je tak zcela v rozporu se zásadou legality, kdy posuzování obsahové, tj. věcné správnosti znaleckých posudků ze strany žalovaného nemá žádnou oporu ve stávajícím zákoně o znalcích a tlumočnících ani v jiných právních předpisech.
6. Žalobce namítal, že v rámci daného správního řízení byl žalovaný oprávněn posuzovat pouze to, zda žalobce splňuje předepsané formální náležitosti a dle toho usuzovat i na to, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu dle ust. § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících.
7. Dle žalobce se v praxi, stejně jako v projednávaném případě, na správní orgán často obrací účastníci běžícího soudního řízení, v němž znalecký posudek slouží jako důkazní prostředek s cílem „použít“ žalovaného jakožto jakýsi revizní přezkumný orgán, který znalecké posudky v případě běžících soudních řízení vlastně posuzuje duplicitně a ve své podstatě tak v rozporu se zákonem a v rozporu s dělbou státní moci nahrazuje činnost soudu, neboť pouze soudu náleží posuzování obsahové stránky znaleckého posudku. Takový postup má za cíl ovlivnit rozhodnutí soudu. Dle názoru žalobce bylo v tomto případě jednání ÚZSVM zcela účelové. ÚZSVM použilo žalovaného jako nástroj k ovlivnění průběhu běžícího soudního řízení. O uvedeném svědčí i to, že ÚZSVM nepodalo podnět, jehož předmětem by učinil „pouze“ zde dotčený znalecký posudek, nýbrž se jednalo o podnět k prošetření vzájemně rozporných znaleckých posudků. ÚZSVM tedy účelově cílilo na to, aby žalovaný suploval činnost soudu a prováděl hodnocení toho, který znalecký posudek je věcně správný. Přitom samotný fakt, že existují dva znalecké posudky s rozdílně vyznívajícími závěry, nelze automaticky považovat za stav, kdy je dána nutnost postihnout v přestupkovém řízení zpracovatele jednoho či druhého znaleckého posudku, neboť odlišné (vzájemně neslučitelné) znalecké závěry ještě bez dalšího nemusí znamenat, že jeden z nich je „non lege artis“. Věcná správnost znaleckého posudku může být autoritativně zjištěna pouze v soudním řízení, nemůže být zjišťována žalovaným. Žalovaný postupoval v rozporu se shora uvedeným, když z textu celého odůvodnění rozhodnutí v I. stupni i napadeného rozhodnutí (i ze stanoviska poradního sboru ministra spravedlnosti) jednoznačně vyplývá, že žalovaný posuzoval věcnou správnost znaleckého posudku.
8. Žalovaný dle žalobce nemůže zasahovat do probíhajícího soudního řízení, takové jednání totiž představuje nepřípustný zásah orgánů státní správy do soudního řízení. I z tohoto důvodu se správní orgány na úseku znalců a tlumočníků zcela běžně odmítají zabývat správností znaleckých posudků, které jsou důkazem v dosud probíhajícím soudním řízení. To, že žalovaný prokazatelně zasáhl do probíhajícího soudního řízení, vyplývá i ze skutečnosti, že předmětem posuzování ve správním řízení nebyl znalecký posudek a jeho náležitosti sám o sobě, nýbrž žalovaný porovnával znalecký posudek žalobce se znaleckým posudkem B., a to právě z hlediska věcné správnosti a z hlediska znaleckých závěrů. Postup žalovaného nemá oporu v právních předpisech, ale prokazatelně zasahuje i do dělby státní moci, zasahuje do zásady volného hodnocení důkazů ze strany soudu a zasahuje do práva na spravedlivý proces. Žalovaný bez zákonného zmocnění supluje roli jakéhosi arbitra a namísto soudu hodnotí znalecké posudky předložené účastníky řízení v dosud probíhajícím soudním sporu, navíc zatímco v případě žalobce hodnotí údajné nedostatečné zdůvodnění zdrojových dat a zvolených postupů ve znaleckém posudku jako zásadní vadu, v případě znaleckého posudku B. hodnotí úplnou absenci jakéhokoliv zdůvodnění zdrojových dat a zvolených postupů pouze jako formální vadu

9. Žalovaný jednal v rozporu se základní zásadou činnosti správních orgánů, když neuplatnil svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena (tj. přezkum znaleckého posudku pouze z hlediska formálních náležitostí) a překročil rozsah, v jakém mu byla svěřena (žalovaný se zabýval věcnou správností znaleckého posudku, porovnávala věcnou správnost znaleckého posudku B. a znaleckého posudku, poradní sbor ministra spravedlnosti předložil dokonce svůj vlastní znalecký závěr). V řízení o správním deliktu, jehož se žalobce dle žalovaného dopustil, však byl žalovaný oprávněn posuzovat pouze to, zda žalobce vykonal znaleckou činnost řádně, a to v mantinelech dle stanoviska žalovaného tj. pouze z hlediska splnění formálních náležitostí znaleckého posudku, nikoliv posuzovat věcnou správnost.
10. Dále dle žalobce nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících. Dle žalobce bylo prokázáno, že formální náležitosti znaleckého posudku byly zcela splněny, a tedy nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících.
11. Žalobce konstatoval, že i při posuzování z hlediska věcné správnosti, je třeba opětovně dojít k závěru, že žalobce vykonal znaleckou činnosti řádně a správního deliktu se nedopustil. Dle názoru žalobce závěry poradního sboru ministra spravedlnosti zcela jednoznačně potvrzují, že vykonal znaleckou činnost řádně a nenaplnil tak znaky skutkové podstaty správního deliktu. Rozhodnutí I. stupně i napadené rozhodnutí se chybně opírá zejména o argumenty uvedené v původním stanovisku (nikoliv aktuálnějším stanovisku), ačkoliv z pozdějšího stanoviska poradního sboru ministra spravedlnosti jednoznačně vyplývá, že nedostatky znaleckého posudku a dodatku lze brát jako méně závažné.
12. Dle žalobce není pravdou, že by byl znalecký posudek vypracován v rozporu se zásadou úplnosti, opakovatelnosti, komplexnosti a transparentnosti. Žalobce ve znaleckém posudku i dodatku použité metody popsal řádným, tedy přezkoumatelným a srozumitelným způsobem. Rovněž není pravdou, že by se aplikace výnosové metody stala nepřezkoumatelnou tím, že ve znaleckém posudku nebyla uvedena informace o nutných udržovacích nákladech. Pronajímateli zde nevznikají žádné nutné udržovací náklady a z toho důvodu je není potřeba vyčíslvat.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z § 8, § 25b odst. 1 písm. a) a § 25c odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících vyplývá, že žalovaný je oprávněn dohlížet nad tím, zda znalci vykonávají svou činnost řádně v souladu s § 8 tohoto zákona. Obsahem neurčitého pojmu „řádně“ se žalovaný zabýval v bodě 42 druhoinstančního rozhodnutí. Správní orgán svůj dohled neomezuje pouze na otázku splnění formálních náležitostí znaleckých posudků, jak uvádí žalobce, ale je rovněž oprávněn dohlížet na provedení znaleckého posudku s náležitou odbornou péčí, jak vyplývá i z § 22 instrukce. Správní orgán je oprávněn ověřit, zda je závěr posudku přezkoumatelný a postup znalce opakovatelný, zda neodporuje zásadám formální logiky, zda měl znalec k dispozici všechny relevantní podklady a náležitě je v posudku onačil a zda s přihlédnutím ke vstupním informacím použil určitou metodu, postup či údaj důvodně. V prvoinstančním, tak i v druhoinstančním rozhodnutí, posuzoval správní orgán právě otázku řádnosti zpracování předmětného znaleckého posudku, zejména pak skutečnost, zda žalobce zpracoval předmětný znalecký posudek v souladu s jednotlivými zásadami znaleckého zkoumání.
14. Žalovaný nezkoumal znalecký posudek z hlediska jeho přesvědčivosti coby důkazního prostředku v soudním řízení. Účelem dohledu nad řádností zpracování znaleckých posudků, který zákonodárce žalovanému svěřil, je mj. zajistit, aby tyto posudky byly způsobilé sloužit jako přesvědčivé důkazní prostředky v soudním řízení. Ze strany žalovaného se ovšem nejedná o

hodnocení jejich přesvědčivosti, neboť to náleží právě soudu, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

15. K námitce nezákonnosti instrukce, žalovaný uvedl, že instrukce nestanovuje žádná nová práva a povinnosti, ale pouze popisuje postup správních orgánů v některých řízeních ve věcech znalců a tlumočnicků v mezích zákona o znalcích a tlumočnících, konkretizovaného vyhláškou. Žalovaný tedy postupoval na základě zákona a v jeho mezích, přičemž stanoviskem ani instrukcí nedochází k úpravě práv a povinností účastníků řízení.
16. Ve vztahu k vlastnímu odhadu výše obvyklého nájemného uvedeného v prvním stanovisku, žalovaný uvedl, že tento závěr nebyl obsahem prvoinstančního ani druhoinstančního rozhodnutí. Jednalo se tedy pouze o názor vyplývající ze stanoviska poradního sboru, které má doporučující charakter. Orgánem, který je v předmětném řízení jako jediný oprávněn rozhodnout o správním deliktu žalobce je žalovaný, který stanovisky poradního sboru není vázán. Skutečnost, že poradní sbor ve svém stanovisku uvedl domněnku, v jakém rozmezí by se mělo obvyklé nájemné pohybovat, proto nemá vliv na zákonnost prvoinstančního ani druhoinstančního rozhodnutí.
17. Co se týká námítky žalobce stran věcné správnosti předmětného znaleckého posudku, žalovaný odborné závěry žalobce uvedené v předmětném znaleckém posudku nezkoumal.
18. K námitce žalobce stran porovnávání předmětného znaleckého posudku s posudkem B. žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že jakékoli nedostatky ve znaleckém posudku B. ve srovnání s předmětným znaleckým posudkem, neměly vliv na spáchání správního deliktu žalobcem. Srovnáváním posudku žalobce s posudkem B. se žalovaný v prvoinstančním ani druhoinstančním rozhodnutí nezabýval, jakékoli závěry, které z posudku B. vyplývaly proto ani nemohly mít vliv na žalobcem spáchaný správní delikt.
19. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že ze stanovisek poradního sboru vyplývá, že žalobce řádně vykonával znaleckou činnost. Ze závěru prvního stanoviska totiž naopak vyplývá, že poradní sbor považoval vady předmětného znaleckého posudku za zásadní.

Replika žalobce

20. Žalobce v replice trval na svém stanovisku, že instrukce se zabývá také obsahovou stránkou věci a je v rozporu se zásadou legality. Žalovaný posuzoval věcnou správnost posudku a v rozporu se zákonem tak nahrazuje činnost soudu. Žalobce dále opakoval svá stanoviska obsažená v žalobě.

Obsah spisu

21. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se přípisem ze dne 13. 2. 2017 obrátil na M. M., jako na předsedu poradního sboru pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady, se žádostí o stanovisko sboru ve věci posouzení znaleckých posudků zpracovaných na ocenění pozemků v lyžařském areálu Harrachov.
22. V průběhu února až března bylo vypracováno poradním sborem vyjádření ke znaleckým posudkům na ocenění pozemků v lyžařském areálu Harrachov. Závěrem bylo, že všechny znalecké posudky vykazují řadu vad a nedostatků, přičemž zásadnější vady shledali v posudku žalobce, zatímco vady v ostatních posudcích měly spíše formálnější charakter. Konkrétně k posudku žalobce mimo jiné uvedl, že k jednotlivým dílčím závěrům není uvedeno jakékoliv jejich zdůvodnění, není jasné, proč se nepřímé určení nájmu týká pouze pozemků zastavěných stavbami nebo proč žalobce odkazuje na definice obvyklé ceny na základě zákona č. 526/1999 Sb. o cenách a nikoliv na zákon č. 151/1997 Sb. o oceňování majetku v aktuálním znění.
23. Dne 23. 6. 2017 vydal žalovaný oznámení o zahájení řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících. Žalovaný uvedl,

že ve znaleckém posudku žalobce nepostupoval s náležitou odbornou péčí, konkrétně zejména ve vztahu k definici ceny obvyklé se mylně odvolává na zákon o cenách a nikoliv na zákon o oceňování majetku, k porovnání byly použity hodnoty nájemného sjednané v předcházejících letech a porovnání tak není aktuální a nereflexuje aktuální vývoj na relevantním trhu, u aplikace vah a koeficientů v tabulkách a ani k jednotlivým dílčím závěrům není uvedeno jakékoliv zdůvodnění úpravy cen, u koeficientu „lokalita, atraktivita“ chybí avizované porovnání cen jednodenních jízdének pro dospělého v hlavní zimní sezóně, chybí přehledná specifikace srovnávaných lyžařských areálů, k porovnání nebyla využita ustálená kategorizace lyžařských středisek, jednotlivé přístupy k odhadu obvyklého nájemného zvolil různé u různých druhů pozemků a neaplikoval je na všechny pozemky jednotně, ačkoliv oceňované pozemky tvoří funkční celek, v důsledku toho pak neuvedl celkovou obvyklou cenu všech pozemků, takže není patrný vztah mezi ní a odhadnutou celkovou výší obvyklého nájemného, byly použity netransparentně upravené nabídkové ceny, aplikace výnosové metody je nepřezkoumatelná, nezdůvodnil, proč výše nájemného není uplatněna i bufetů na Čertově hoře a jak dospěl k výši nájemného 34,2 Kč/m²/rok, ve zhodnocení nejsou tvrzení empiricky doložena.

24. Dne 1. 8. 2017 žalovaný vyhotovil oznámení o ukončení dokazování- seznámení s podklady rozhodnutí. Usnesením ze dne 1. 8. 2017, č.j. MSP-11/2017-OJD-SZN/8 byla žalobci určena lhůta k vyjádření se k podkladům. Dne 26. 9. 2017 žalobce podal stanovisko, ve kterém mimo jiné uvádí, že provedli nové doplňující šetření k získání dalších informací. Ve stanovisku se žalobce vyjadřuje k jednotlivým námitkám a vysvětluje svůj postup.
25. Přípisem ze dne 10. 10. 2017 žalovaný pořádal M. M.. a poradní sbor o doplnění stanoviska k relevantnosti žalobcem uplatňovaných námitek vůči původnímu vyjádření poradního sboru. V listopadu a prosinci 2017 bylo vypracováno poradním sborem stanovisko k vyjádření žalobce. Závěrem tohoto stanoviska bylo, že žalobce se v dané problematice vcelku orientuje, pokud bereme v potaz běžný stav věcí v ČR. Na svých výhradách k původnímu rozsudku a jeho dodatku poradní sbor trvá, nicméně pokud by dodatečně připravené podklady a výpočty byly zařazeny již do původního posudku, bylo by jej možno považovat za kvalitnější a odhad podloženější. I nadále přetrvávají některé dílčí nedostatky. Posudek žalobce a jeho dodatek nepovažují za bezproblémový, ale nedostatky lze brát jako méně závažné v relaci k současné nepříliš dobré běžné znalecké praxi v ČR. Žalobce by měl své posudky zpracovávat pečlivěji již od počátku, ne až dodatečně.
26. Přípisem ze dne 20. 12. 2017 bylo žalobci oznámeno, že došlo k doplnění dokazování a byl upozorněn na možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Dne 8. 1. 2018 vydal žalovaný oznámení o možnosti vyjádřit se k doplnění důkazů. Dne 12. 1. 2018 žalobce vyhotovil druhé vyjádření, ve kterém mimo jiné uvádí, že považuje své původní stanovisko za relevantní a ve vztahu ke vzneseným námitkám musel provést další šetření.
27. Dne 5. 3. 2018 bylo vydáno rozhodnutí I.stupně, pod č.j. MSP-11/2017-IJD-SZN/19, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících, kdy posudek byl stižen vadami, neboť
 - a) ve vztahu k definici ceny obvyklé se mylně odvolává na zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, a nikoliv na zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 1. 1. 2014,
 - b) v 1. kroku části znaleckého posudku označené jako B: POSUDEK nedostatečně odůvodnil k porovnání použité hodnoty nájemného sjednané v předcházejících letech,
 - c) u aplikace vah a koeficientů v tabulkách a ani k jednotlivým dílčím závěrům neuvedl žádné zdůvodnění úpravy cen a u koeficientu „lokalita, atraktivita" pominul avizované porovnání cen jednodenních jízdének pro dospělého v hlavní zimní sezóně,
 - d) přehledně nespecifikoval srovnávané lyžařské areály a k porovnání neužil ustálenou kategorizaci lyžařských středisek,

- e) ačkoliv oceňované pozemky tvoří funkční celek (celky), zvolil různé přístupy k odhadu obvyklého nájemného u různých druhů pozemků a neaplikoval je na všechny pozemky jednotně, v důsledku čehož pak neuvedl celkovou obvyklou cenu všech pozemků, takže není patrný vztah mezi obvyklou cenou všech pozemků a odhadnutou celkovou výší obvyklého nájemného,
- f) ve 2. kroku a 3. kroku části znaleckého posudku označené jako B: POSUDEK použil k porovnání netransparentně upravené nabídkové ceny realitních kanceláří a nikoliv skutečně realizované kupní ceny,
- g) ve 2. kroku a 3. kroku části znaleckého posudku označené jako B: POSUDEK je aplikace výnosové metody nepřezkoumatelná a není zřejmé, zda zvolená míra výnosnosti zohledňuje nutné udržovací náklady, jež přebírá nájemce,
- h) ve 3. kroku části znaleckého posudku označené jako- B: POSUDEK nezdůvodnil, proč výše nájemného 57,00 Kč/m² /rok není uplatněna i u bufetů na Čertově hoře a jak dospěl k výši nájemného 34,20 Kč/m² /rok,
- i) ve zhodnocení na str. 11 znaleckého posudku tvrzení, že „ceny obdobných pozemků spíše stagnují“ a „reálně však nájemné při stagnaci cen pozemků spíše klesá“ nijak empiricky nedoložil a ani neuvedl, do jaké míry se týkají posuzovaných pozemků, kdy samotné závěry znaleckého posudku, tj. odhad obvyklého nájemného za posuzované pozemky ve výši 5,90 Kč/m²/rok, resp. 11,50 Kč/m² /rok a 57,00 Kč/m² /rok v případě pozemků pod stavbami, mohly být popsány pochybeními zkresleny, tedy v rozporu s § 8 zákona o znalcích a tlumočnících nevykonal znaleckou činnost řádně.

V rozhodnutí správní orgán podrobně popisuje průběh řízení i skutková zjištění a podrobně se vyjadřuje k námitkám žalobce a vysvětluje, v čem jsou spatřovány jednotlivé vady posudku. Správní orgán I.stupně dospěl k závěru, že žalobce při zpracování posudku porušil zásady znaleckého zkoumání, a sice zásadu úplnosti, opakovatelnosti, komplexnosti, přezkoumatelnosti a transparentnosti, a jeho postup při zpracování posudku proto nelze považovat za řádný výkon znalecké činnosti. Správní orgán I.stupně nevytýká žalobci nesprávnost odhadnuté výše obvyklého nájemného, ani neprezentuje, jaké hodnoty (částky) jsou „správné – takový závěr by mohl učinit teprve revizní znalecký posudek obsahující stanovené náležitosti a zpracovaný podle uvedených zásad. Správní orgán I. Stupně konstatoval, že nemůže hodnotit odborné znalecké závěry ve smyslu jejich správnosti, ale může hodnotit přesvědčivost znaleckého posudku, a to co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, také logické zdůvodnění a koherenci znaleckého posudku (bezrozpornost nálezu a posudku či různých závěrů navzájem) a také dostatečnost a relevanci vstupních informací. Podstatu pochybení správní orgán I.stupně shledal především v nedbalém odůvodnění zdrojových dat a zvolených postupů pro odhad v místě a čase obvyklé ceny, resp. obvyklého nájemného u všech zkoumaných nemovitostí, což je ovšem natolik podstatnou metodologickou závadou, že činí závěr posudku v zásadě zpětně nepřezkoumatelným a může mít i vliv na věcnou správnost posudkové části. Je nutné trvat na dodržování a respektování základních zásad pro zpracování znaleckých posudků a na správnost a úplnost použitých metodických postupů, včetně přiměřeného rozsahu použitých dat, které musí být transparentně uvedeny.

28. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který byl zamítnut napadeným rozhodnutím ministra spravedlnosti. Ministr spravedlnosti v napadeném rozhodnutí shrnul průběh řízení a obsah rozhodnutí I. stupně. Konstatoval, že podle § 8 zákona o znalcích a tlumočnících jsou znalci povinni vykonávat znaleckou činnost řádně, ve stanovené lhůtě, oboru (jazyce) a odvětví, pro které byli jmenováni. Podle § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících se ústav dopustí správního deliktu tím, je vykoná znaleckou činnost v rozporu s § 8. K pojmu „řádně“ uvedenému v § 8 zákona o znalcích a tlumočnících odborná literatura uvádí: „Řádný výkon znalecké a tlumočnické činnosti je obecný termín, který není zákonem dále vysvětlen, ale z dalších ustanovení zákona a zejména prováděcí vyhlášky lze tuto povinnost charakterizovat jako povinnost provedení znaleckého nebo tlumočnického úkonu za dodržení stanovených náležitostí úkonu (posudku nebo překladu). Tato povinnost v sobě

zahrnuje i řádný způsob zpracování (metodu) zadaného znaleckého (tlumočnického) úkolu, nejčastěji posudku (překlady).“ A dále, že: „Kromě obecné metody zpracování posudku znalec může použít konkrétní odborné postupy odpovídající zadané problematice (odborná metoda). Tato odborná metoda by v posudku měla být popsána nebo vysvětlena.“ Ačkoliv z povahy věci vždy záleží na konkrétním znalci či znaleckém ústavu, jakým způsobem, tj. též jak podrobně svůj posudek zpracuje, jeho postup musí být v souladu s § 8 zákona o znalcích a tlumočnících, tedy v souladu s obecnými zásadami. Konkrétní použité metody a postupy proto musí popsat řádným, přezkoumatelným a srozumitelným způsobem. V opačném případě, kdy znalec či znalecký ústav zpracuje znalecký posudek takovým způsobem, že třetí osoba v rozporu s výše uvedenými zásadami nedokáže rozpoznat, jak znalec ke svým závěrům dospěl či jakými úvahami byl veden, není možné učinit závěr, že zpracoval posudek řádně. Tento závěr platí tím spíše v situaci, kdy úvahy a postupy zpracovatele není schopen rozklíčovat ani jiný znalec (tj. odborník) pověřený přezkoumáním posudku. Žalovaný konstatoval, že dodatek č. 2 není vzhledem k předmětnému řízení relevantní, protože každý posudek musí být v souladu s výše zmíněnými zásadami komplexní a úplný tak, jak byl zpracován a předán. K pozdějším doplněním, navíc motivovaným pouze snahou odstranit vady původního znaleckého posudku, proto nelze přihlížet. Uvedl, že orgán I. stupně správně nehodnotil odborné závěry, jež ze znaleckého posudku vyplývají, tedy nepřezkoumával jeho věcnou správnost, nýbrž v souladu s obecnými zásadami pro znaleckou činnost přezkoumával skutečnost, zda byl posudek řádně odůvodněn, na základě jakých podkladů účastník k výsledku dospěl, jaké metody použil pro jejich vyhodnocení a na základě jakých úvah dospěl ke svému závěru (viz rozsudek NS ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009). Zdůraznil, že prvostupňovým rozhodnutím nebyl žalobci vytknut nedostatek jediný, ale soubor dílčích pochybení. Právě kumulace všech jednotlivých pochybení vedla k závěru, že účastník porušil povinnost řádného zpracování znaleckého posudku a dopustil se tak předmětného správního deliktu.

29. Žalobce porušil zásadu úplnosti tím, že v posudku neuvedl své úvahy a výpočty, na základě kterých dospěl k závěrům tam uvedeným, což znemožnilo přezkum a zopakování jeho postupu. Účastník v předmětném znaleckém posudku konkrétně neuvedl, proč se rozhodl odchýlit od použití ustálené kategorizace středisek. Další pochybení spočívá v tom, že neuvedl celkovou obvyklou cenu všech pozemků a není patrný vztah mezi obvyklou cenou všech pozemků a odhadnutou celkovou výší obvyklého nájemného. Předmětné nemovitosti představují funkční celek. Už proto měl být vztah mezi těmito veličinami objektivizován a empiricky doložen. Žalobce rovněž nezdůvodnil, proč výše nájemného 57,00 Kč/m²/ rok není uplatněna i u bufetů na Čertově hoře a ani neuvedl, jakými úvahami a výpočty dospěl k výši nájemného 34 Kč/ m²/ rok. Žalobce v předmětném znaleckém posudku také neuvedl informaci o zohlednění nutných udržovacích nákladů, čímž se stala aplikace výnosové metody nepřezkoumatelnou. Orgán I. stupně k tomuto uvedl, že „[z] logiky věci je zřejmé, že pro správné pochopení výsledku zkoumání touto metodou je hodnověrný údaj o těchto nutných nákladech nepostradatelný“. Účastník tak porušil též zásadu komplexnosti tím, že nepřihlédl ke všem skutečnostem, k nimž přihlédnout mohl a měl.
30. Zásadu opakovatelnosti potom žalobce porušil tím, že nepostupoval při zpracování znaleckého posudku řádně ani v tom, že ke komparaci použil nabídkové ceny realitních kanceláří, které netransparentně (nepřehledně, nedostatečně) modifikoval tak, že ani přední odborníci z poradního sboru ministra spravedlnosti pro obor ekonomika nebyli schopni postup znaleckého ústavu vysledovat, popř. zopakovat. Orgán I. stupně tak v napadeném rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že ze znaleckého posudku nebylo možné vyčíst údaje pro zopakování postupu účastníka. Zásadu transparentnosti účastník porušil tím, že empiricky nedoložil své tvrzení o stagnaci cen obdobných pozemků a ani neuvedl, do jaké míry se týkají posuzovaných pozemků.
31. K souladu předmětného znaleckého posudku s oceňovacími standardy uvedl, že podstatné je zejména dodržení obecných zásad znaleckého zkoumání, a především pak možnost znalecký

posudek ohledně dodržení těchto standardů přezkoumat, což v posuzovaném případě nebylo naplněno. Žalobce ani v předmětném znaleckém posudku neuvádí, že se oceňovacími standardy řídil, ani nespecifikuje, o které konkrétní standardy se jedná a v jakých etapách ocenění z nich vycházel. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, podle níž jsou metody znalecké činnosti a použití koeficientů obecně známy a není tedy nutné je vysvětlovat. Všechny postupy a metody má znalec i znalecký ústav povinnost popsat alespoň do té míry, aby bylo možné znalecký posudek přezkoumat a jednotlivé kroky zopakovat. Ani poradní orgán ministra spravedlnosti nebyl schopen postupy účastníka zopakovat. Ministr konstatoval, že žalobce není postihován za výsledek, k němuž v rámci svého znaleckého zkoumání dospěl, ale za nedostatečné odůvodnění zdrojových dat a zvolených postupů pro odhad v místě a čase obvyklého nájemného.

Jednání před soudem

32. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce s odkazem na písemné vyhotovení žaloby namítla, že přezkum znaleckého posudku při probíhajícím soudním řízení měl být odmítnut, jinak žalovaný nahrazuje činnost soudu, který je oprávněn hodnotit posudek jako důkaz na základě zásady volného hodnocení důkazů. V dané věci nebylo třeba tak intenzivního zásahu, zpracovaný znalecký posudek nepředstavuje excés, jde o snahu žalovaného v civilním sporu zvrátit věc ve svůj prospěch. Slovo „řádně“ neznamena oprávnění hodnotit posudek po věcné stránce, formální náležitosti byly splněny. K postihu došlo přesto, že pochybení byla posouzena jako méně závažná. Žalovaný užil svých práv k jinému účelu a ve větším rozsahu, než mu přísluší. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, popř. navrhla, aby soud uloženou pokutu snížil.
33. Zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyhotovení vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle názoru žalovaného nebyl posudek zpracován řádně, skutková podstata přestupku byla naplněna. Znalecký posudek musí být zpracován s náležitou odbornou péčí, musí být přezkoumatelný, pro závěr o řádném zpracování posudku nepostačí, že má formální náležitosti. Obdobně věc posoudil Městský soud v Praze v rozsudku sp. z. 6 A 181/2018. Navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

34. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).
35. Dle § 1 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících je účelem zákona zajištění řádného výkonu znalecké a tlumočnické činnosti v řízení před orgány veřejné moci, jakož i znalecké a tlumočnické činnosti prováděné v souvislosti s právními úkony fyzických nebo právnických osob.
36. Dle § 8 zákona o znalcích a tlumočnících jsou znalci (tlumočníci) povinni vykonávat znaleckou (tlumočnickou) činnost řádně, ve stanovené lhůtě, oboru (jazyce) a odvětví, pro které byli jmenováni.
37. Dle § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících se ústav dopustí správního deliktu tím, že vykoná znaleckou (tlumočnickou) činnost v rozporu s § 8.
38. Podle § 25c odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících přestupky projednává ministerstvo spravedlnosti nebo krajský soud.

39. Dle § 22 odst. 1 instrukce se řádným výkonem znalecké nebo tlumočnické činnosti ve smyslu § 8 zákona o znalcích a tlumočnících rozumí nejen dodržení stanovených formálních a obsahových náležitostí úkonu (§ 13 a § 14 vyhlášky), ale též provedení úkonu s náležitou odbornou péčí (*lege artis*). Správní orgán je oprávněn ověřit, zda je závěr posudku přezkoumatelný a postup znalce opakovatelný, zda neodporuje zásadám formální logiky, zda měl znalec k dispozici všechny relevantní podklady a náležitě je v posudku označil a zda s přihlédnutím ke vstupním informacím použil určitou metodu, postup či údaj důvodně; bere při tom v úvahu i způsob, jakým znalec vysvětlil posudek orgánu veřejné moci v rámci výsledku, případně též závěr revizního znaleckého posudku. Za daným účelem si správní orgán zpravidla vyžádá součinnost sboru pro znalecké otázky.
40. Žalobce namítal, že žalovaný neuplatňoval svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena, a překračoval rozsah, v jakém mu byla svěřena, ačkoli jde o základní zásadu činnosti správních orgánů, jak vyplývá z čl. 2 odst. 3 Ústavy. Žalobce konkrétně namítal, že žalovaný byl oprávněn posuzovat pouze to, zda znalecký posudek splňuje předepsané formální náležitosti a nebyl oprávněn posuzovat věcnou stránku posudku. Pokud tak učinil, překročil svou pravomoc.
41. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Není pochyb o tom, že žalovaný správní orgán je podle § 25c odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících oprávněn projednávat přestupky, které představují porušení povinností, stanovených tímto zákonem. V tomto směru žalovaný nepřekročil svoji pravomoc. Neučinil tak ani když svou přezkumnou činnost neomezil jen na ryze formální náležitosti posudku.
42. V daném případě byl projednán přestupek podle § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících, jehož skutková podstata je naplněna tehdy, je-li zjištěno porušení § 8 tohoto zákona, tedy je-li zjištěno, že znalecký posudek nebyl – mimo jiné – zpracován řádně.
43. Co se rozumí pojmem „řádne“ zákon nestanoví, nečiní tak ani prováděcí vyhláška k zákonu č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Zákon o znalcích a tlumočnících nestanoví nic k náležitostem znaleckého posudku. Vyhláška zcela obecně v § 13 upravuje náležitosti posudku, když stanoví, že v posudku znalec uvede popis zkoumaného materiálu, popř. jevů, souhrn skutečností, k nimž přihlížel (nález), výčet otázek a odpovědi na tyto otázky (§ 13 odst. 2) s tím, že další náležitosti, jako je označení stránek, sešití, použití pečeti a uvedení znalecké doložky jsou uvedeny v § 13 odst. 3, 4 vyhlášky.
44. Nedostatek právní úpravy je nutno překlenout výkladem. Pokud by soud přistoupil na výklad žalobce, znamenalo by to, že by se žalovaný musel při své činnosti omezit jen na to, zda předepsané náležitosti jsou v posudku formálně uvedeny, tedy pouze na to, aby zhodnotil, zda je uveden popis zkoumaného materiálu, skutečnosti, k nimž znalec přihlížel, zda je uveden výčet otázek a odpovědi na tyto otázky a další zcela formální náležitosti, uvedené v § 13 odst. 3, 4 vyhlášky. Jestliže by tomu tak bylo, musel by být učiněn závěr o tom, že posudek je správný, tedy byl zpracován řádně, ačkoliv by bylo zcela na první pohled patrné, že jde o posudek nesrozumitelný.
45. Takový výklad soud považuje za formalistický. Z logiky věci není možno dospět k závěru, že povinnost řádně vykonávat znaleckou činnost zahrnuje pouze požadavek na to, aby posudek obsahoval veškeré formální náležitosti. Znalecká činnost je vysoce kvalifikovaná činnost, která má své postupy a náležitosti, proto je znalec kromě výsledné formální stránky posudku povinen posudek také řádně zpracovat, zvolit tedy správnou metodu, postup, obstarat potřebné podklady. Znalec musí své postupy řádně a logicky odůvodnit a vysvětlit jaké metody při zpracování použil a proč to udělal. Právě odůvodnění, vysvětlení, uvedení rozhodných skutečností představují řádný výkon znalecké činnosti. Posouzení těchto uvedených náležitostí souvisejících s řádným výkonem znalecké činnosti ale nevytváří závěr o věcné správnosti posudku. Konečný závěr, ke kterému znalec v posudku dospěje, může být věcně správný, jestliže není řádně vysvětleno

použití metody zkoumání nebo pokud mu chybí jen některý z uvedených požadavků, pak je zce místico pro závěr o vadách posudku a pro závěr o nesplnění podmínky řádného výkonu znalecké činnosti. Logický výklad tedy svědčí tomu, že pro závěr o „řádném“ výkonu znalecké činnosti, je třeba zabývat se i obsahem posudku (nikoli věcnou správností – viz dále). Vyplývá to i z výkladu jazykového, neboť slovo „řádně“ je nutno vnímat jako vyjádření požadavku dostatečného, pečlivého, srozumitelného výkonu znalecké činnosti.

46. To samozřejmě neznamená, že by žalovaný byl oprávněn posuzovat věcnou správnost závěru znalce. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 14.8.2014 sp.zn. 21 Cdo 2931/2013 konstatoval, že znalecký posudek se skládá ze tří částí : nález (popis relevantních skutečností), posudku (samotné odborné posouzení, včetně závěru) a znalecké doložky (osvědčující znalcovu kvalifikaci). Přezkumná činnost žalovaného je přípustná z pohledu posouzení obsahu posudku v té části, kterou lze zahrnout pod část představující nález (popis relevantních skutečností). Přípustná již není ve vztahu k té části, která je odborným posouzením a odborným závěrem posudku. Tuto část však žalovaný nehodnotil ani nepřezkoumával. V dané věci bylo předmětem posudku stanovení ceny. Jak z napadeného rozhodnutí, tak z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu není patrné, že by sankce byla žalobci uložena za nesprávně stanovenou cenu, tedy za nesprávné odborné posouzení či nesprávný závěr posudku.
47. Námitka žalobce, že žalovaný posuzoval věcnou správnost posudku, je nedůvodná. Sám žalovaný v bodě 51 napadeného rozhodnutí výslovně zdůraznil, že nehodnotil odborné závěry, které ze znaleckého posudku vyplývají, tedy nepřezkoumával jeho věcnou správnost. Ani z obsahu napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný v rozhodnutí zkoumal věcnou správnost znaleckého posudku. V žalobě citované části napadeného rozhodnutí také nesvědčí o tom, že by žalovaný přezkoumával posudek věcně. Skutečnost, že si správní orgán vyžádal odborné posouzení od poradního sboru, neznamená, že se snaží získat jakýsi revizní posudek, který by reagoval na závěry v posuzovaném posudku. Vyžádání si odborného posouzení ukazuje pouze na skutečnost, že postup znalce musí mít jisté náležitosti a volba a používání různých metod zkoumání má určitá logická pravidla, která nemusí být běžnému člověku známá. Jestliže poradní sbor ve svém stanovisku naznačil cokoliv o věcné stránce posudku, nemělo to vliv na napadené rozhodnutí, protože jednotlivá jednání, ve kterých bylo shledáno naplnění přestupku, vyčtená pod písmeny a) až i) prvostupňového rozhodnutí nespočívají v posouzení věcné správnosti, ani odůvodnění obou rozhodnutí se věcnou správností posudku nezabývá. Sám žalobce v žalobě nespornuje jednotlivé skutky, ve kterých správní orgány spatřily porušení řádného výkonu znalecké činnosti, pouze tvrdí, že žalovaný věcně přezkoumával posudek.
48. Žalobce namítal, že instrukce žalovaného č.j. MSP-26/2017-OJD-ORG/32 ze dne 23. 11. 2017 je v rozporu se zásadou legality, kdy posuzování obsahové, tj. věcné správnosti nemá oporu v zákoně o znalcích a tlumočnících, nadto dle žalobce není instrukce všeobecně právně závazná. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Je nutno rozlišovat mezi pojmy posouzení „obsahu posudku“ a posouzení „věcné správnosti posudku“. Žalobce tyto pojmy směšuje, ačkoliv jde o pojmy odlišné. S odkazem na to, co bylo uvedeno výše uvedeno, soud uvádí, že je nutno rozlišovat mezi oprávněním posoudit obsah posudku ve smyslu posouzení té části, kterou Nejvyšší soud označil jako nález (popis relevantních skutečností) na straně jedné a mezi oprávněním posoudit tu část, kterou Nejvyšší soud označil jako samotné odborné posouzení, včetně závěru na straně druhé. Z instrukce nevyplývá, že by zakotvila oprávnění žalovaného přezkoumávat věcnou správnost posudku.
49. Soud souhlasí s tvrzením, že správní orgán nemá pravomoc přezkoumávat věcnou správnost znaleckých posudků a instrukce tedy nemůže takovou pravomoc zakotvit. Dotčený § 22 odst. 1 instrukce hovoří o tom, že řádným výkonem znalecké nebo tlumočnické činnosti ve smyslu § 8 zákona o znalcích a tlumočnících rozumí nejen dodržení stanovených formálních a obsahových náležitostí úkonu, ale též provedení úkonu s náležitou odbornou péčí (lege artis). Správní orgán je oprávněn ověřit, zda je závěr posudku přezkoumatelný a postup znalce opakovatelný, zda

neodporuje zásadám formální logiky, zda měl znalec k dispozici všechny relevantní podklady a náležitě je v posudku označil a zda s přihlédnutím ke vstupním informacím použil určitou metodu, postup či údaj důvodně; bere při tom v úvahu i způsob, jakým znalec vysvětlil posudek orgánu veřejné moci v rámci výsledku, případně též závěr revizního znaleckého posudku. Ze samotného textu instrukce je tedy zřejmé, že nejsou zkoumány závěry znaleckého posudku, ale zejména formální stránka posudku a metodika při jeho zpracování. Žalobce chybně vyložil § 22 odst. 1 instrukce jako zmocnění k přezkumu věcné stránky posudku. Citovaný § 22 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících tedy není v rozporu se zásadou legality a neupravuje práva a povinnosti nad rámec samotného zákona.

50. Námitka žalobce, že ÚZSVM jednalo účelově a použilo žalovanou jako nástroj k ovlivnění průběhu běžícího soudního řízení, není ničím podložena. Pouhá skutečnost, že byl podán podnět k prošetření vzájemně rozporných znaleckých posudků a nikoliv pouze podnět k prošetření znaleckého posudku žalobce, domněnku žalobce o účelovém jednání neprokazuje. A to zejména s ohledem na skutečnost, že na základě podnětu se správní orgán nejdříve zabýval všemi znaleckými posudky a až na základě vyjádření poradního sboru bylo zahájeno řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu proti žalobci.
51. Ve vztahu k námitce, že žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009, soud konstatuje, že odkaz na toto rozhodnutí neznamená, že žalovaný věcně hodnotil rozsudek. Je pravdou, že Nejvyšší soud se v rozsudku zabývá tím, v čem spočívá hodnocení znaleckého posudku. Dále ale také konstatuje, jaké jsou vůbec požadavky na kvalitu posudku a postup znalce, aby soud znalecký posudek vůbec mohl odpovědně hodnotit. Z kontextu napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný používá toto rozhodnutí právě z toho důvodu, aby podložil znění § 22 odst. 1 instrukce a své požadavky na posudek vypracovaný v rámci řádného výkonu znalecké činnosti, jelikož pouze takový posudek mohou soudy odpovědně hodnotit. Tento závěr vyplývá také z toho, že žalovaný tučně zvýraznil v citaci rozsudku pasáže, které jsou pro dotčenou věc relevantní, tzn. pasáž o náležitém odůvodnění posudku. Žalobce se chybně domnívá, že posuzování kvality zpracování posudku je ekvivalentem posuzování věcného obsahu posudku.
52. Žalobce namítá, že na základě závěrů poradního sboru a správního orgánu dojde k ovlivnění soudní moci. K tomuto soud uvádí, že soud při hodnocení znaleckého posudku jako důkazu postupuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a sám si posoudí věcnou správnost znaleckého posudku bez ohledu na to, jak správní orgán hodnotí jeho formální stránku či metodiku, či jak se k posudku vyjádřil poradní sbor. Je samozřejmě možné, že soud v posudku shledá stejné formální chyby, jaké vyhodnotil správní orgán, a to ovlivní jeho závěr o věcné správnosti posudku. To ale neznamená, že by došlo k ovlivnění soudního řízení, naopak by to byl další důvod pro to, aby znalec byl odpovědný za zpracování znaleckého posudku v rozporu s řádným výkonem znalecké činnosti, když soud v rámci řízení, ve kterém je posudek důkazem, nemá pravomoc znalce postihnout za porušení jeho povinnosti vykonávat znaleckou činnost řádně. Jak soud uvedl již výše, pouze řádně zpracovaný a odůvodněný znalecký posudek může soud v rámci dokazování plnohodnotně a odpovědně hodnotit, proto je nutné trvat na tom, aby znalci dodržovali nejenom formální požadavky na posudek, ale aby tento také řádně odůvodňovali.
53. K námitce nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících soud odkazuje na výše uvedené, kdy se zabýval výkladem pojmu řádný výkon znalecké činnosti. Tento pojem nelze omezovat pouze na formální náležitosti, jak tvrdí žalobce, zároveň soud zdůrazňuje, že sankce za přestupek podle citovaného ustanovení zákona o znalcích a tlumočnících není ukládána pro nesprávné věcné posouzení věci znalce. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí a rozhodnutí I. stupně soud konstatuje, že správní orgány postupovaly řádně, identifikovaly a dostatečně popsaly vady znaleckého posudku, které jsou v rozporu s řádnou činností znalce. Správní orgány konstatovaly, že žalobce tímto jednáním porušil zásady

znaleckého zkoumání, a sice zásadu úplnosti, opakovatelnosti, komplexnosti, přezkoumatelnosti a transparentnosti. Pochybení žalobce správní orgány shledaly zejména v nedostatečném odůvodnění použitých metod a postupů, které k závěru znaleckého posudku vedly, a nedostatečné přihlédnutí ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, nedbalé odůvodnění zdrojových dat a zvolených postupů pro odhad v místě a čase obvyklé ceny. Správní orgány v kontextu svých rozhodnutí jasně definovaly pojem řádného výkonu znalecké činnosti a pod tento pojem podřadily jednotlivá pochybení žalobce. Soud konstatuje, že nepřezkoumává stanoviska poradního sboru, ale pouze napadené rozhodnutí. Stanoviska nejsou pro žalovaného závazná a nemusí se jimi řídit ani z nich vycházet, žalovaný závěry poradního sboru ani slepě nepřevzal do napadeného rozhodnutí tak, jak je poradní sbor vyložil, proto se k nim soud dále nevyjadřuje.

54. Námitka žalobce, že se dle druhého stanoviska poradního sboru celkem orientuje v dané problematice a že nedostatky posudku lze brát jako méně závažné, což dle žalobce dokazuje, že znaleckou činnost vykonal řádně a žalovaný se chybně opírá o první stanovisko poradního sboru, není důvodná. Soud s odkazem na již výše uvedené opakuje, že stanovisko poradního sboru není pro správní orgán nijak závazné. Skutečnost, že poradní sbor konstatoval, že se žalobce celkem orientuje v problematice, nemá žádný význam na posouzení závěru, zda žalobce vykonal znaleckou činnost řádně či nikoliv. To, že se žalobce orientuje v dané oblasti, což poradní sbor dovozoval z reakcí žalobce na jeho stanoviska, ještě automaticky neznamená, že znalecký posudek správně zpracoval. Naopak z jednotlivých stanovisek poradního sboru spíše vyplývá, že žalobce sice nejspíš má znalosti, které bylo potřeba pro řádné vypracování posudku, ale do posudku je nepromítnul a argumentaci, kterou reagoval na stanoviska poradního sboru a která měla být součástí znaleckého posudku, do samotného posudku nezahrnul. Žalobce sám pouze konstatuje, že použité metody popsal řádným, přezkoumatelným a srozumitelným způsobem, ale nic konkrétnějšího k tomuto neuvádí.
55. Ve vztahu k posuzované menší závažnosti pochybení žalobce soud konstatuje, že fakt, že je vada posudku hodnocena jako méně závažná ještě a priori neznamená, že ji nelze podřadit pod skutkovou podstatu přestupku dle § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících. V daném případě bylo zjištěno, že posudek má více vad, které byly hodnoceny jako méně závažné. Skutková podstata je naplněna tehdy, jestliže je zjištěno, že *... ústavvykoná znaleckou (tlumočnickou) činnost v rozporu s § 8. Z ustanovení § 25b odst. 1 písm. a) zákona nevyplývá, že by skutková podstata byla naplněna jen tehdy, bylo-li zjištěno závažné porušení zákona. To znamená, že skutková podstata přestupku je naplněna i při méně závažném porušení právních povinností. Charakter porušení povinností a jejich rozsah se pak promítne do výše uložené pokuty. V bodě 52 napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně konstatuje, že právě kumulace jednotlivých pochybení vedla k závěru, že žalobce porušil povinnost řádného zpracování znaleckého posudku. Soud neshledal námitku důvodnou.*
56. Námitka nekonzistentnosti rozhodnutí není důvodná. Konstatování správního orgánu I.stupně, že jednotlivé vady byly méně závažné a jedná se o sérii nedůsledností, jež zbytečně zatěžuje znalecký úkon, bylo učiněno v rámci posouzení závažnosti deliktního jednání ve vztahu k uložení sankce, ne ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že série více méně závažných vad nevylučuje odpovědnost za přestupek dle § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících, vždy je nutné zkoumat konkrétní okolnosti případu.
57. Závěrem soud shrnuje, že povinnost vykonávat znaleckou (tlumočnickou) činnost řádně nelze omezovat pouze na formální náležitosti posudku. Žalovaný i správní orgán I.stupně postupovali řádně, rozhodnutí dostatečně a srozumitelně odůvodnili a nevybočili z mezí stanovených zákonem, pokud v kumulaci jednotlivých vad posudku shledali porušení povinností vykonávat znaleckou činnost řádně a tím i naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 25b odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících. Správní orgány nepřezkoumávaly věcnou stránku posudku a

nemohlo tak jejich postupem dojít k zásahu do probíhajícího soudního řízení, když soudy hodnotí posudek jako důkaz nezávisle v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Lze poukázat na roli správního soudu, kterou Nejvyšší správní soud vymezil například v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46: „Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjisťoval skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“

58. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
59. Soud neshledal ani podmínky pro moderaci, kterou požadoval žalobce při ústním jednání u soudu. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. může soud upustit od uloženého trestu nebo ho snížit, jestliže trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Tato podmínka není splněna. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za několik, byť méně závažných, pochybení. Vytýkaná pochybení způsobila určitou míru netransparentnosti posudku a nelze je považovat za bagatelní pochybení. Žalobci byla pokuta uložena při dolní hranici, když horní hranice je 200.000 Kč. Žalobce netvrdí na své straně relevantní důvody pro snížení pokuty. Pokutu neshledal soud za nepřiměřenou, natož za nepřiměřenou zjevně. Proto svého moderačního práva nevyužil.
60. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu